

РЕШЕНИЕ

№ 3855

гр. С, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 175 СЪСТАВ, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР ИВ. МИНЧЕВ

при участието на секретаря РОЗАЛИЯ ИВ. ГЕОРГИЕВА
като разгледа докладваното от ПЕТЪР ИВ. МИНЧЕВ Гражданско дело № 20211110137766 по описа за 2021 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ от „Мегатранс ауто“ ЕООД срещу Застрахователна компания „Лев инс“ АД с искане ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 4610,94 лева /след допуснато увеличение на иска с протоколно определение от 01.02.2022г./, представляваща прехвърлено чрез цесия вземане за застрахователно обезщетение за вредите, причинени на лек автомобил марка „Киа“ модел „K5“ с регистрационен номер СВ 8301 МН, собственост на Емил Ангелов Цветанов, при ПТП на 04.03.2021 г., ведно със законната лихва от дата на предявяване на исковата молба до окончателно изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че в срока на застрахователното покритие по договор за имуществено застраховане, сключен с ответника, при пътнотранспортно произшествие е настъпило застрахователно събитие – увреждания по лек автомобил марка „Киа“ модел „K5“ с регистрационен номер СВ 8301 МН, собственост на Емил Ангелов Цветанов. Във връзка с уврежданията при ответника била заведена щета с номер 5000-1201-21-250747. Ответникът приел претенцията и издал възлагателно писмо за ремонт на автомобила. От сервиза, в който застрахованият бил изпратен отказали извършването на ремонт в разумен срок, поради което застрахованият оттегил искането си за ремонт в сервиз на ответника, като посочил, че иска парично обезщетение, което да бъде преведено на „Мегатранс ауто“ ЕООД. Ищецът поддържа, че по силата на договор за прехвърляне на вземания от 28.04.2021 г. собственикът на автомобила му е прехвърлил правото на вземане за застрахователно обезщетение, ведно с лихвите и другите принадлежности на вземането, като застрахователят е уведомен за цесията. Твърди, че ответникът не е заплатил дължимото обезщетение, поради което моли съда да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск. Прави възражение за нищожност на договора за цесия, тъй като има за предмет прехвърляне на бъдещи вземания, неконкретизирани по размер, което обуславя нищожност поради липса на предмет. Счита, че договорът е нищожен и поради липса на основание, доколкото не става ясно на каква цена е цедирано вземането. Излага още, че цесията била с незавършен фактически състав, т.к. липсва потвърждение от страна на цедента. Цесията била нищожна и поради противоречие със закона. Оспорва предявения

иск по размер, счита, че е в завишен размер. Твърди, че по образуваната преписка-щета при ответника е определено застрахователно обезщетение в размер на 1 243.64 лева. Моли съда да отхвърли исковата претенция.

Съдът, като съобрази становищата на страните и доказателствата по делото, достигна до следните фактически и правни изводи:

За да бъде основателен предявения иск ищецът следва да докаже следните обстоятелства: възникване на валидно застрахователно правоотношение за автомобила; настъпване в срока на застрахователното покритие на застрахователно събитие, за което застрахователят носи риска, причинна връзка между застрахователното събитие и настъпилите вреди, както и размера на вредите.

Страните по делото не спорят и с обявления за окончателен доклад по делото съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК следните обстоятелства: наличието на валидно към датата на ПТП застрахователно правоотношение по договор за имуществено застраховане „Каско“ с предмет – процесния автомобил; че на 04.03.2021 г. в гр. С, пл. Руски паметник, е настъпило пътнотранспортно произшествие между застрахованото МПС и трамвай с рег. номер 2405 на „Столичен електротранспорт“ ЕАД по посочения в двустранния протокол механизъм.

Освен безспорния им характер, тези обстоятелства се установяват и от приетата по делото застрахователна полица по имуществена застраховка „Каско“ между ответното дружество и Емил Ангелов Цветанов – собственик на увредения автомобил съобразно представеното свидетелство за регистрация част I, със срок на действие от 04.05.2020г. до 03.05.2021г. както и от приетия и неоспорен двустранен констативен протокол от 04.03.2021г..

Спорът се концентрира върху валидността на извършеното прехвърляне на процесното вземане между Емил Ангелов Цветанов и ищеца „Мегатранс ауто“ ЕООД, както и върху размера на обезщетението и причинно-следствената връзка между вредите и механизма на произшествието. В тази насока съдът намира следното.

От приетия по делото Договор за прехвърляне на вземане от 28.04.2021г., сключен между Емил Ангелов Цветанов като цедент и „Мегатранс ауто“ ЕООД като цесионер се установява, че на посочената дата цедентът е прехвърлил на цесионера вземането си за застрахователно обезщетение за имуществени вреди по щета/претенция № 5000-1201-21-250747, заведена при ЗК „Лев Инс“ АД за МПС марка „Киа“, модел „K5“, с рег. номер СВ8301МН от застрахователен договор за имуществена застраховка „Каско на МПС“ с номер 93002010038086 валидна до 03.05.2021г. в резултат на пътнотранспортно произшествие, настъпило в гр. С на дата 04.03.2021г. както и за лихвите и другите принадлежности на вземането. Посочено е, че вземането съставлява определяемо обезщетение за имуществени вреди /за повреди по автомобила/ по цитирания автомобил по средни пазарни цени и то не е погасено изцяло или частично от страна на застрахователя към момента на сключването на договор.

От приетото съобщение на осн. чл. 99 от ЗЗД се установява, че цедентът Емил Ангелов Цветанов е уведомил ответното дружество като цедиран длъжник за това, че е

сключил договор за цесия с предмет вземането по процесната застрахователна претенция с „Мегатранс ауто“ ЕООД, както и че всички плащания по претенцията следва да бъдат извършвани в полза на ищцовото дружество. От положения върху съобщението и неоспорен от ответника входящ номер се установява, че съобщението е предоставено на ответното дружество на 29.04.2021г.

От съвкупността на така представените писмени доказателства се установява, че вземането за застрахователно обезщетение, предмет на извънсъдебната застрахователна претенция № 5000-1201-21-250747 е било валидно прехвърлено от застрахованото лице на ищцовото дружество и ответникът е бил надлежно уведомен за това прехвърляне от цедента по реда на чл. 99, ал. 3 ЗЗД на 29.04.2021г., от който момент цесията е породила действие по отношение на ответника като цедиран длъжник.

Релевираното от ответника възражение, че фактическият състав на сделката не бил завършен, тъй като не било изпратено потвърждение за цесията от цедента, наред с уведомлението, е неоснователно. На първо място изпращането на уведомление по чл. 99, ал. 3 ЗЗД и потвърждение за цесията не е елемент от фактическия състав на договора, а последващо действие, целящо осигуряване на неговата противопоставимост по отношение на третите лица и цедения длъжник /чл. 99, ал. 4 ЗЗД/. На второ място, потвърждението за цесията от страна на предходния кредитор /седента/, не представлява нещо различно от неговото писмено изявление, че е сключил договор за цесия с определено лице, чийто предмет е вземането по правоотношението, по което длъжникът се е задължил. Законът не поставя каквито и да било изисквания за валидност на това изявление освен писмената му форма и то да изхожда от седента, затова в хипотезата, в която уведомлението за цесия изхожда от самия седент /а не от негов пълномощник/, липсва каквато и да било пречка потвърждението на цесията да се съдържа в уведомлението за нея. Именно такъв е и настоящият случай, в който с представеното по делото уведомление седентът Емил Ангелов Цветанов изрично е посочил, че е прехвърлил процесното вземане на „Мегатранс ауто“ ЕООД и е възпроизвел предмета на договора за цесия.

Неоснователни са и развитите от ответника възражения за нищожност на договора за цесия поради прехвърляне на бъдещо вземане, поради липса на насрещна престация по договора и поради противоречие със закона.

Не може да бъде възприето възражението на ответника, че предмет на процесния договор за цесия е бъдещо вземане. Бъдещото вземане представлява притезание, чийто правопораждащ факт все още не е възникнал към датата на цесията, както и такова, което се дължи за все още неизвършена от седента престация. Предмет на процесния договор за цесия е вземането на застрахования за изплащане на застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Каско“, която се основава на следните правопораждащи факти – наличието на правоотношение по имуществената застраховка и настъпване на застрахователното събитие. Съгласно нормата на чл. 405, ал. 1 КЗ, вземането за изплащане на обезщетението възниква от момента на застрахователното събитие, а срокът за неговото плащане е от значение единствено за изпадането на застрахователя в забава /чл. 409 КЗ/.

Следователно към датата на сключване на процесния договор за цесия, вземането за изплащане на обезщетение вече е било възникнало и не се касае за прехвърляне на бъдещо вземане. Действително, размерът на това вземане не е определен в договора с конкретно цифрово изражение, но това не е и необходимо, стига този размер да е определяем. Процесното вземане е определяемо, тъй като законодателят е посочил изрично начина за неговото определяне – то се равнява на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието /чл. 386, ал. 2 КЗ/. Конкретният размер на вземането подлежи на определяне от застрахователя в рамките на неговата професионална дейност или от съда чрез експертно заключение, затова липсата на цифрово изражение на вземането в договора не може да доведе до неговата нищожност. Освен това размерът на вземането е определен конкретно на 5000 лева с последващ анекс, приет по делото. Същевременно от описаното по-горе съдържание на договора се установява, че процесното вземане е индивидуализирано в достатъчна степен чрез посочване на номера на застрахователната претенция, марката, модела и регистрационния номер на увреденото МПС, датата и мястото на произшествието, както и номера и датата на застрахователната полица.

Неоснователно е възражението, че договорът е нищожен поради липса на уговорена и платена цена. Законът не предвижда задължение цесията да е всякога възмездна, напротив, законодателят е уредил изрично последиците от сключването на безвъзмезден договор за цесия – кредиторът не отговаря за съществуването на вземането по време на прехвърлянето /чл. 100, ал. 1 ЗЗД/. Наред с това, насрещната престация по договора е уговорена в представения допълнително анекс. Липсва твърдяното от ответника противоречие на договора със закона, доколкото с него не е възложено на цесионера да извършва застрахователна дейност. Неоснователно е и позоваването на чл. 338, ал. 1 КЗ, тъй като пълномощно е необходимо само за плащане на трето лице, действащо от името и за сметка на ползвателя на застрахователните услуги, а не за плащане на самия титуляр на вземането, какъвто е цесионерът. Ирелевантен за правата на цесионера е въпросът, дали същият има качеството ползвател на застрахователни услуги по смисъла на чл. 2, ал. 2 КЗ, доколкото правата му не произтичат от това качество, а от договора за цесия. Ирелевантен е и въпросът за изпълнението на задължението на цедента по чл. 380, ал. 1 КЗ да посочи своя банкова сметка, тъй като неизпълнението му води единствено до освобождаване на застрахователя от отговорност за забава /чл. 380, ал. 3 КЗ/, а в настоящото производство не се претендира плащане на мораторна лихва.

Ето защо съдът намира, че процесният договор за цесия е правно валиден и обвързва ответника.

Относно вида и размера на вземането съдът намира следното.

По делото няма спор, че собственикът на застрахования автомобил първоначално е поискал автомобилът да бъде ремонтиран в доверен сервиз съгласно чл. 34.1.4 от Общите условия на ответника, но впоследствие с молба, връчена на ответника на 29.04.2021г., е оттеглил това свое искане и е поискал обезщетението да бъде определено по средни пазарни цели. Отстраняването на вредите в доверен сервиз на застрахователя представлява

възстановяване в натура по смисъла на чл. 406 КЗ, което е уредено като сурогат на задължението за изплащане на застрахователно обезщетение, допустим само при съгласие на застрахованото лице. Ето защо липсва законова или договорна пречка застрахованият да оттегли съгласието си за отстраняване на вредите в натура, стига това отстраняване да не е започнало. Застрахованият не е длъжен да мотивира отказа си нито да доказва, че условията, предложени му от доверения сервиз, не са били приемливи за него. Достатъчно е неговото волеизявление да е достигнало до застрахователя и автомобилът да не е бил приет за ремонт в доверения сервиз към този момент. В случая cedentът безспорно е уведомил ответника за оттеглянето на съгласието си на 29.04.2021г. и по делото не се твърди и не се доказва автомобилът да е бил приет за ремонт към тази дата, поради което следва да се приеме, че ответникът е останал задължен за изплащане на парично застрахователно обезщетение.

На следващо място, съгласно приетото по делото експертно заключение по съдебно-автотехническа експертиза, което съдът кредитира в съвкупност с писмените доказателства по делото като пълно, ясно и компетентно изготвено, увреждането е настъпило при следния механизъм: на 04.03.2021г., около 17.07ч., лек автомобил „Киа К5“ с рег. № СВ8301МН се движи по бул. „Ген. Скобелев“, с посока от бул. „Александър Стамболийски“ към бул. „Прага“ и на кръговото кръстовище на площад „Руски паметник“, водачът реализира ПТП с движещия се от бул. „Македония“ към бул. „Ген. Тотлебен“ трамвай „Т8М – 700 М“ с рег. № 2403. Установено е, че вследствие на произшествието са били увредени предната броня на автомобила, решетката на предната броня, решетката на радиатора, предния десен калник и десният фар на автомобила. Вещото лице е категорично, че всички увреждания по л.а. „Киа К5“ с рег. № СВ8301МН отразени в описа на застрахователя, се намират в пряка причинно-следствена връзка с механизма на произшествието.

Вещото лице е установило, че стойността необходима за отстраняване на вредата по процесния автомобил, изчислена на база средни пазарни цени към датата на събитието /04.03.2021г./ е 4610,94 лева. При изчисляване стойността вещото лице е взело предвид обстоятелството, че към датата на ПТП процесното МПС е било на 7 години и 15 дни, считано от датата на първоначалната регистрация, освен това вещото лице е взело предвид стойността на труда и материалите по средни пазарни цени, поради което възражението на ответника, че същата е завишена, е неоснователно. Същевременно размерът на обезщетението следва да бъде определен именно на база средни пазарни цени към датата на процесното ПТП, а не въз основа на приложения № 1-6 на Наредба № 24 от 08.03.2006 г. за задължителното застраховане по чл. 249, т. 1 и т. 2 КЗ (отм.) и за методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС, издадена от КФН. При предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие съгласно чл. 386, ал. 2 КЗ, като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката. В този смисъл е и съдебната практика, изразена в Решение № 52 от 8.07.2010 г. на ВКС по т. д. № 652/2009 г., I т. о., ТК, Решение № 109 от

14.11.2011 г. на ВКС по т. д. № 870/2010 г., I т. о., ТК, Решение № 209 от 30.01.2012 г. на ВКС по т. д. № 1069/2010 г., II т. о., ТК, Решение № 165 от 24.10.2013 г. на ВКС по т. д. № 469/2012 г. по описа на ВКС, II т. о., ТК. Също така стойността, изчислена на база на средни пазарни цени е стойността, която съдът преценява като обективен критерий за действително причинените вреди, тъй като тя е определена след проучване в цялост на пазара на съответните части, боя, материали и труд, на който оперират официален сервиз за съответната марка лек автомобил и други доставчици, респ. определянето на средните пазарни цени предполага съобразяване на цените на двата вида икономически субекти. В тази връзка следва да се посочи, че сумата, изчислена на база средни пазарни цени от алтернативни източници, не онагледява средните пазарни цени към датата на процесното ПТП, тъй като тя е изчислена на база средни цени, но само от алтернативни доставчици, т. е. съобразени са цените само от ограничен сегмент от пазара на части, боя, материали и труд.

В случая определената от вещото лице стойност на вредата по средни пазарни цени е 4610,94 лева, а ответникът не твърди и не доказва да е заплатил извънсъдебно каквато и да било част от застрахователното обезщетение, поради което предявеният иск за заплащане на сумата от 4610,94 лева е изцяло доказан по основание и размер и следва да бъде уважен.

На основание по чл. 214, ал. 2 ГПК вземането следва да бъде присъдено заедно със законната лихва до окончателното му изплащане, но с оглед първоначално предявената частична претенция и по арг. от чл. 126, ал. 1 ГПК и чл. 116а ЗЗД, лихвата следва да бъде присъдена върху сумата от 1000 лева за периода от датата на исковата молба 29.06.2021г. до деня преди депозиране на молбата за увеличаване на иска /31.01.2022г./, а за периода от датата на молбата за увеличаване на иска /01.02.2022г./ до окончателното плащане, лихвата се дължи върху пълния размер на главницата от 4610,94 лева.

По разноските.

При този изход от спора, право на разноски има единствено ищецът. Същият е сторил разноски за държавна такса в размер на 185 лева, за депозит за възнаграждение на вещо лице в размер на 200 лева и за адвокатско възнаграждение в размер на 720 лева, платено изцяло в брой. Релевираното с отговора на исковата молба възражение за прекомерност на възнаграждението е основателно, като с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото, приключило в едно открито съдебно заседание, на ищеца следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 560 лева. Общият размер на разноските, които следва да бъдат присъдени на ищеца, е 945 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗК „Лев Инс“ АД, с ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. С, бул. „С шосе“ № **, да заплати на „Мегатранс ауто“ ЕООД, с ЕИК: 201099279, със седалище и адрес на управление: гр. С, бул. „Цар Борис III“ № 19, магазин 15, на основание чл. 405, ал. 1 КЗ сумата от **4610,94 лева**, представляваща прехвърлено чрез цесия вземане за застрахователно обезщетение за вредите, причинени на лек автомобил марка „Киа“ модел

„K5“ с регистрационен номер СВ 8301 МН, собственост на Емил Ангелов Цветанов, от ПТП на 04.03.2021 г. в гр. С, ведно със законната лихва, както следва: за периода от датата на исковата молба /29.06.2021г./ до 31.01.2022г. – върху главница от 1000 лева, а за периода от 01.02.2022г. до окончателното изплащане на вземането – върху пълния размер на присъдената главница, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **945 лева**, представляваща сторените по делото разноси.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____